

Claudia Brufau de la revista *Recomana*

24 abril del 2018

L'efecte domino d'un joc d'equilibris

Per què ens entestem a fer castells de cartes o intentar solucionar sudokus en cadena? Què reflecteixen del nostre estat emocional els jocs d'equilibris?

Des del detall insignificant que ens obsessional i pel que perdem el món de vista, Magí Serra desencadena una peça tendre, en la qual ell es confronta amb sí mateix –el ballari va crear aquest solo per confrontar la mort del seu pare, el pedagog i coreògraf Joan Serra (1947-2013). De retruc sense grandiloqüències, és a dir, sense embarcar-se en un discurs filosòfic sobre la pèrdua d'un ésser estimat, a *La Mesura del detall* en Serra ens planteja preguntes essencials que van més enllà, segurament de la intenció inicial de l'espectacle.

Un escenari força nu, només hi ha un tros de tronc, pals i cordills endreçats envoltant el bell mig de l'escenari. La proposta de Serra es va construint en capes a mesura que va construint una estructura complexa i preciosa de fils i pals. La veu en off ens anticipa com es desencadenaria l'efecte domino, si un dels pals caigués, ens descriu la seqüència amb precisió matemàtica. Serra ens instal·la en la seva tasca, ens en fa còmplices. El que resulta més gratificant és quan, una vegada feta, es llença a ballar dins del laberint, tots els moviments s'ajusten i desafien la pròpia estructura que ell ha construït. Sense moure's amb artificis, la seva dansa és fresca, espontània.

La mesura del detall és una peça que destil·la una masculinitat atlèticament delicada, que em recorda a un altre solo, Douglas, del ballari escocès Robbie Syngé –programat al Salmôn 2016–, precisament per aquest tipus de treball auster i tendre centrat amb materials, objectes i les fites peculiars que es proposa el solista. Hi ha tota una recerca de les tasques manuals que es tradueixen meravellosament en coreografia. La sensació que donen aquest tipus de propostes és la d'aquelles tardes de diumenge en les que un es pot refugiar a la butaca acompanyat amb un bon llibre i la una tassa de té calent. Ara bé, la dramàtica de *La mesura del detall* trontolla cap al final; Serra ens ofereix tres o quatre moments conclusius, que el públic reconeix com a finals. Això distreu i li resta la força dramàtica que ha cultivat amb tant d'escreix.

La bellesa de *La Mesura del detall*, però, rau en què a partir del joc d'equilibris i tensions diverses Serra ens col·loca un mirall al davant, que ens permet fer les paus amb nosaltres mateixos, almenys respirar amb més calma.

Oriol Puig Taulé diari Núvol

24 abril del 2018

Dissabte encara vam poder veure La mesura del detall, de Magí Serra, una peça feta, literalment, a partir de la construcció d'una estructura de pals, fils i pedres. L'arquitectura efímera serveix al creador per parlar dels camins i les decisions que prenem a cada moment. "La vida m'obliga a mesurar cada pas, calcular cada situació, pensar cada moviment". Sentim la veu en off del mateix Serra mentre l'artista va construint, amb calma i sense pressa, la peça. Si les majors virtuts de La mesura del detall són la seva senzillesa, l'excés de text perjudica un espectacle que amb deu minuts menys seria perfecte. Un cop acabada la construcció, Serra sent el típic atac d'odi que sent l'artista cap a allò creat i acaba embogint una mica, després d'haver ballat i travessat l'obra per tots els seus angles i forats. Feia temps que no vèiem tants "falsos finals" en un espectacle: moments on sembla que la peça acaba, però no, falsa alarma. A causa, probablement, de la inseguretat del creador i la incapacitat d'escurçar o eliminar material, és una llàstima que l'espectacle acabi perdent pistonada justament al final, que és la sensació amb què es queda l'espectador. Una mirada externa, pel que fa a la dramaturgia i la direcció, i una petita esporgada del text, que arriba a resultar repetitiu, deixaria la peça perfecta, a punt per viatjar per tot el món.

Jordi Bordes de la revista Recomana.

24 abril del 2018

Laberint d'un fil de vida

Magí Serra construeix un petit poema visual. Tant inestable com l'equilibri que pot donar un cordill que se sustenta per pals, cubs, mitja soca de tronc i alguna pedra. Aquesta poètica de veure una construcció evoca als treballs de Jordi Galí (Mauibaum Abscisse...), tot i que utilitza eines molt més preparades per a la instal·lació. La diferència és que Magí, després, juga en aquest laberint, en un jeroglífic d'intencions. Al darrere, la veu del seu pare Joan Serra (1947-2013) i algunes imatges que hi evoquen. Com la mitja soca que pot revelar el 50% del seu arbre genealògic o la dèria del fill a evitar totes les demandes paternes (saltant entre els cordills i anant aprenent els possibles riscos d'una caiguda del seu itinerari de fils.

La peça és molt intrigant. Atrapa per la seva poètica i senzillesa. Juga a intuir trames, pensaments, reflexions. I, amb la veu en off, estableix una lleugera estructura dramàtica. un esquelet, però, que ofereix més d'un final. La peça hauria d'arrodonir (o reduir els penúltims passatges) fins a la rèplica final en què es torna, com en un cercle a definir la fórmula d'una circumferència. Aquest és el segon treball del ballarí Magí Serra, ara com a coreògraf. Anteriorment, havia presentat Esvorell a la Fira Mediterrània de Manresa: Esvorell, on ja s'insinuaven els equilibris amb tacs de fusta i la recerca de la caiguda.

Jordi Ribot

Crític independent

Abril del 2018

Aquest escrit no vol ser una crítica a l'ús. Rumio al voltant de la peça 'La Mesura del Detall' des de qui sóc, posant-me a mi mateix també una mica al centre. Serà per tant una mena de carta oberta per a tu, Magí, ja que crec que l'exercici que dus a terme hi convida. En el meu torrent o rierol d'idees vull mostrar-me així, jo també, una mica vulnerable.

Magí: Estic d'acord, d'entrada, amb el què escriuen des de La Caldera sobre l'espectacle en ocasió del cicle Corpografies#2, el passat novembre: "Magí Serra fa una cosa poc habitual: agafar distància. O potser millor, construir-la. 'La Mesura del detall' podria ser senzillament un homenatge íntim, una manera personal d'assimilar la pèrdua de la figura del pare mitjançant un procés de creació. Però no s'ha aturat aquí." Exacte. No t'has aturat aquí: Has dut un procés de dol personal a un nivell conceptual i escènic que, tot i la distància, no ha perdut en calidesa i intimitat. A través d'una introspecció madura poses en contacte les teves sensacions amb qüestions reflexionades a foc lent; qüestions-paraigües que connecten amb la inevitabilitat del ser d'occident: La gestió de la vulnerabilitat, l'ansia de control, la desconexió – que ens ve de lluny – entre cap i cos, raó i emoció, entre ciències pures i no tant pures, perfecció (say what?) i imperfecció (says who??).

En el procés que t'ha dut a 'La Mesura del detall' – procés que es percep llarg i pausat gràcies al ritme estructural i a l'abundància de fases que recorres durant la peça – es fa aparent una sintetització conceptual de quelcom íntim que connecta amb quelcom universal. I això no m'atreveixo a dir-ho gaire sovint.

M'explico. Em fa basarda i m'irrita profundament parlar de dansa com a llenguatge universal a priori, com si pel simple fet de moure'ns en un escenari ja connectéssim de forma còsmica amb el sentir de tothom (i si no ho pilles és que t'has de fer mirar els xacres). Aferrar-se a aquesta idea com a un dogma de fe obre la porta – crec – a una laxitud poètica perillosa. Perillosa perquè justifica la manca d'esforç en segons quines posades en escena; o perquè dona ales a l'argument fal•laç segons el qual pensar sobre la praxi de la dansa és innecessari o – fins i tot – un flac favor a l'art en si. Perillosa perquè aïlla la dansa del món dual en què transita, que és raó i emoció a l'hora, com ella mateixa.

Bé, prou. Ho puc resumir així: en el teu procés, Magí, tu no t'aïlles. I no t'aïlles, en primer lloc, en termes de presència escènica: un dels grans potencials de 'La Mesura del detall' ets tu. Actitud masculina i delicada alhora, atlètica i dolça, com un gran ós bru buscant mel dins d'una soca. Mirada oberta i juganera, dedicada al públic i al seu entreteniment. Vincules el teu exercici a un estat d'interrogació curiosa gairebé infantil, com dient-nos en veu baixa: "Provo de muntar aquest castell, i si cau..." Com a espectadors compartim amb tu la gestió de les mates des d'aquest lloc sincer i vulnerable; l'aprenentatge de pati d'escola i l'experiència del risc real de què tot allò s'esfondri en qualsevol moment. "I si cau" – ens preguntem – "que?".

Perquè això és el que fas: construir una estructura a base de fils, pals i cordes, i mitja soca d'arbre pintada de gris. I moure't per dins dels seus espais, delectant-nos amb la teva precisió acrobàtica que ratlla però no arriba a la perfecció (i d'això es tracta, i ho fa tot plegat tant bonic de veure!). Si el Sismògraf d'enguany tenia com a fil vermell mostrar diferents punts de connexió entre dansa i circ, el teu espectacle hi encaixava a la perfecció: per l'amor als objectes i la construcció efímera d'un equilibri fràgil; per l'acrobàcia i el risc en la teva proposta de moviment; pel treball de clown – conscient o no – en la definició del teu personatge.

Els conceptes i les reflexions que han precedit o acompanyat aquesta estructura en el teu procés de creació apareixen a escena com a veus en off. Paraules que ens remetien a l'oblit del cos en la celebració occidental de l'imperi de la raó; a la dificultat de dir adéu i al dolor de la pèrdua, que ens trenca i ens fa racionalment dèbils. Etc. Crec que potser n'hi ha massa, de text, o podria ser esporgat per deixar només aquell que ajudi a aprofundir les capes del que ja aconsegueixes visualment. Em pregunto fins i tot si és tant important que aparegui, a estones. I jutjo possible que sigui el text qui emfatitzi la sensació de final, de clausura, en diversos moments de la peça. Una mica com li passa a la tercera pel•li d'"El senyor dels anells", que clou vint cops perquè Peter Jackson volia i havia de seguir la trama del llibre però no va poder evitar, en fer-ho, un final per fascicles. Com el coure i el ferro, text i imatge no tenen la mateixa ductilitat. Esporgar text i deu minuts menys, proposa l'Oriol Puig al seu article a Núvol. Hi estic d'acord.

I en Joan? En Joan és a tot arreu, i en adonar-me'n cap al final-final de la peça no vaig poder contenir una llàgrima. Està en els cascavells i els materials que utilitzes, en la soca col•locada a la pelvis, als bastons de fusta i al cordill; en la pauta rítmica i musical que t'acompanya en els salts – que recorda al batec de la terreta; i en la mirada curiosa i juganera que et va deixar de llegat i que cultives i atresores amb un carinyo evident. Està en tu i en la recerca del cos com a lloc de veritat no-edulcorada, un cos ancestral ple de potencial i energia per a fer, actuar, ballar. Des de la pelvis, sempre des de la pelvis i amb plaer; buscant un gest que, com els crits ben fets, allibera tensions i deixa espai a la calma.

Des de la calma, doncs: Un carajillo a la teva salut i a la seva memòria, Magí! I moltes gràcies.

Jordi Ribot Thunnissen

Anònim

Abril 2018

bona tarda Magí,

Moltes gràcies per l'espectacle "la mesura del detall". Els que hem viscut a prop l'esforç per superar moments molt delicats i alhora el comiat d'algú molt estimat ens sentim agraïts que algú sàpiga expressar de manera estructurada i poètica tot allò que hem viscut, que produeix dolor i que va aflorant en el dia a dia pels mil records que resten de molts anys de convivència.

Però no podem descuidar, i tu ens ho recordes, la necessitat d'enfrontar-nos a la nova situació, de buscar com sortir-ne, com construir noves maneres de tirar endavant.

Jo crec que ells ens ajuden, sobretot quan ens trobem en situacions complicades i només pensant que ens dirien, quins serien els seus consells trobem la manera de continuar avançant.

Una abraçada.